

opusdei.org

Prelāta vēstule (aprīlis 2009)

Visskaidrākais Dieva mīlestības pret mums apliecinājums ir Kristus upurēšanās par mums līdz pat nāvei. To mums atgādina Opus Dei prelāts savā šī mēneša vēstulē, caur Kristus Augšāmcelšanos aicinot visus tuvoties Dievam.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Šo svētdien, pieminot Kristus triumfālo ieiešanu Jeruzalemē, mēs uzsākam Lielo Nedēļu, kas savu kulmināciju caur mūsu Kunga ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos sasniedz trīs Svētajās Dienās. Mūsu Pestītāja Upuris, kas kļūst klātesošs katru reizi, kad svinam Svēto Misi, atklājas mums visā savā cildenumā svinīgajā svētku liturģijā Lielajā Ceturtdienā, Lielajā Piektdienā un Lieldienu Vigīlijā. Tagad pastiprināti gatavosimies šiem brīžiem; būsim gatavi saņemt žēlastības, kas mums tiek dāvātas tādā pārpilnībā. Šajā laikā mums vajadzētu pavadīt mūsu Kungu, esot Viņam cieši līdzās.

Atrodoties uz Lielās Nedēļās sliekšņa, atcerēsimies Sv.Hosemarijas vārdus: "Visas šīm dienām raksturīgās dievbijības formas, kādas vien nāk mums prātā, protams, ir vērstas uz Augšāmcelšanos, kas, kā Sv.Pāvils saka, ir mūsu ticības pamats. (sal. 1 Kor 15, 14) Taču mums nevajadzētu

iet šo ceļu pārāk steidzīgi; mums nevajadzētu aizmirst vienu ļoti vienkāršu patiesību, kuru dažkārt mēs palaižam garām neievērotu, proti, mēs nevarēsim būt līdzdalīgi pie Kunga Augšāmcelšanās, ja nebūsim vienoti ar Viņa Ciešanām un Nāvi. (sal. Rom 8, 17) Lai pavadītu Kristu Viņa Godībā Lielās Nedēļas beigās, mums pirms tam ir nepieciešams iedziļināties Viņa Upurī un jājūtas patiesi vienotiem ar Viņu – Viņu, kurš ir miris pie Krusta Kalvārijā." [1] Cik prasīgs tu esi bijis pret sevi, ar kādu dedzību tu esi gatavojies šīs piecas Gavēņa nedēļas? Dažas dienas vēl ir palikušas, lai labotos, nožēlotu grēkus un gandarītu, ja nepieciešams!

Svētā Pāvila mācība ir ļoti skaidra; aicinu jūs to no jauna apcerēt un dedzīgi praktizēt. Šajā, tautu Apustulim veltītajā gadā, lūgsim viņa aizbildnību, lai, sekojot viņa piemēram, visi kristieši būtu dziļi

pārliecināti, ka, lai līdzinātos Kristum, kas ir mūsu lielākā vēlēšanās, nav cita ceļa, kā sekot Viņam Viņa ceļā uz Kalvāriju. Katru dienu, kad lūdzamies „Kunga eņģeļa” beigu lūgšanu, mēs to apliecinām ar vārdiem: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur* (... ar Viņa ciešanām un krustu tiekam ievesti augšāmcelšanās godībā...). Ja mēs cenšamies līdzināties Kristum augstsirdīgā sevis ziedošanā, kas mūsu skatienam atklājas Lielajā Nedēļā, mēs varam būt līdzdalīgi arī Viņa Augšāmcelšanās godībā.

Benedikts XVI vienā no savām uzrunām šajā Svētā Pāvila gadā skaidroja, ka Sauls "kaut arī sākusnībā kristiešu vajātājs un pielietoja pret viņiem vardarbību, no atgriešanās brīža ceļā uz Damasku pārgāja Krustā sistā Kristus pusē un padarīja Kristu par savas dzīves jēgu un sludināšanas motīvu. Viņš

nodeva savu dzīvi par dvēselēm (sal. 2 Kor 12, 15); dzīvi, kas nebija ne mierpilna, ne brīva no briesmām un grūtībām. Sastapšanās ar Jēzu viņam skaidri atklāja Krusta centrālo nozīmi: viņš saprata, ka Jēzus *ir nomiris un augšāmcēlies par visiem* un par viņu. Abas šīs lietas bija svarīgas: universālums - Jēzus patiešām nomira par visiem, un subjektivitāte – Viņš nomira arī par mani. Tādejādi Krustā atklājās nesavtīgā un žēlsirdīgā Dieva mīlestība."[2]

Tagad, esot uz Lielās Nedēļas sliekšņa, uz brīdi apstāsimies un pārdomāsim šos vārdus, jo tie norāda Kristus Upura dziļāko jēgu. "Mīlestība ir tā, kas Kungu Jēzu aizveda uz Kalvāriju. Un arī tagad, kad Viņš jau ir pie Krusta, visi Viņa žesti, visi Viņa vārdi ir mīlestības izpausme, spēcīgas un miera pilnas mīlestības."[3] Apcerēsim šo realitāti, ka Svētās Trīsvienības Otrā Persona

kļuva cilvēks, nepārstājot būt Dievs,
lai brīvprātīgi uzņemtos visu mūsu
grēku smagumu, kas sakrāts
gadsimtu gaitā, un sniegtu par mums
Radītājam neizmērojami vērtīgu
izpirkuma Upuri. *Jo Dievs tā mīlēja
pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo
Dēlu, lai ikviens, kas uz Viņu tic,
nepazūd, bet iegūst mūžīgo dzīvību. Jo
Dievs nesūtīja savu Dēlu pasaulē, lai
Viņš pasauli tiesātu, bet lai pasaule
tiktu caur Viņu pestīta.* [4]

Cik gan lielai jābūt mūsu pateicībai
mūsu Kungam par to neaptveramo
mīlestību, ko Viņš mums ir parādījis
un turpina parādīt! Cik gan
pateicīgiem mums jābūt arī Jaunavai
Marijai, Viņa Mātei, kas ar savu *fiat*
līdzdarbojās atpestīšanas plānā! Un
neaizmirsīsim, ka *mīlestība
jāatmaksā ar mīlestību*. Mūsu
mīlestība, lai cik liela tā arī nešķistu,
nav nekas, salīdzinot ar Dieva
bezgalīgo mīlestību. Taču patiesība ir
arī tas, ka Kungam pietiek arī ar šo

mūsumazliet, ja vien mēs viņam
atdodam visu, kas mums ir; pārējo
pieliks Viņš; jo *Svētais Gars, kas
mums ir dots, ir ielējis Dieva mīlestību
mūsu sirdīs.*[5]

Tādēļ nolemsim šīs Lielās Nedēļas
laikā visu mūsu dzīvi un esamību
visā pilnībā nolikt Dieva rokās. Tas
mums palīdzēs vēl dziļāk atklāt
mūsu Kristības solījumu
atjaunošanas nozīmi, ko mēs veicam
Lieldienu Vigīlijā. Lielākā daļa no
mums pievienojās Kristum un
Baznīcai, kad bijām pavisam mazi, jo
vecāki mūsu vārdā lūdza atjaunojošo
Kristības ūdeni. Tagad liturģija
mums piedāvā iespēju apstiprināt šīs
Kristības saistības. Darīsim to ar
pateicību un prieku, apzinoties, ka
Dievs mūs apveltījis ar
neizmērojamām dāvanām, darīsim
to ar vēlēšanos piedalīties līdz ar
Kristu visas cilvēces atpestīšanas
darbā. Vai, aplūkojot pasaules karti,
lasot vai dzirdot ziņas no plašsaziņas

mēdijiem, mūs pārņem dedzīga
vēlēšanās, lai Viņš sasniegtu visas
dvēseles?

"Sv. Pāvils ziedoja savu dzīvi, pilnīgi
veltījot to, lai kalpotu
samierināšanai, lai kalpotu Krustam,
kas ir pestīšana mums visiem. Tāpat
arī mums", mudina Pāvests, "ir jābūt
spējīgiem to darīt: tieši mīlestības
pazemībā varam atrast mūsu spēku
un pašaieliedzības vājumā - mūsu
gudrību, tā pietuvinoties Dieva
visspēcībai. Mums visiem jāveido
savas dzīves pēc šīs patiesās
gudrības: nedzīvot priekš sevis, bet
dzīvot ar ticību Dievam, par kura
mēs visi varam teikt: "Viņš mani
mīlēja un atdeva pats sevi par
mani."[6]

Izplatīsim šo pārliedzību starp visiem
cilvēkiem, ko mēs sastopam, pat, ja,
cilvēciski runājot, apstākļi ir
sarežģīti, it sevišķi sakarā ar
ekonomisko krīzi, kas tā vai citādi

ietekmē dažādus sabiedrības slāņos visās valstīs. Lai pārvarētu grūtības un palīdzētu citiem, izmantojiet visus cilvēka cienīgos līdzekļus, kas ir jūsu rīcībā, un visā, kas ar jums notiek, saskatiet Dievišķo apredzību.

Mēs varam uzdot sev jautājumu: Kāda ir mana reakcija uz lietām, kas ir nepatīkamas vai kaitinošas? Vai es cīnos, lai katru jautājumu noregulētu un paceltu pārdabiskā līmenī? Pat, ja īsu acumirkli šaubāmies, kas ir labi saprotams, jo mēs visi esam cilvēki, ātri un noteikti atbildēsim: "Ja Tu, Kungs, to vēlies, tad es arī to vēlos!"[7]

Taču neaizmirsīsim, ka pēc Krusta sekoja Augšāmcelšanās un godības pilnā Uzkāpšana Debesīs. Kungs aicina mūs pavadīt Viņu arī šajā triumfā, kas vienmēr sasniedzams caur sevis noliegšanu. Kristus nāve Kalvārijā nebija galavārds; galavārds atrodams Viņa paaugstināšanā ar

miesu un dvēseli Dieva Tēva godībā.
[8] To mācīja Sv. Pāvils ticīgajiem Korintā, kad rakstīja viņiem: *ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana, veltīga ir arī jūsu ticība (...), jūs vēl esat savos grēkos.*[9] Mums, kristiešiem, vienmēr jāsaģlabā šī milzu pārlicība, ar kuru Sv. Augustīns rakstīja: "Nav nekas īpašs ticēt, ka Kristus ir nomiris. Arī pagāni, jūdi un visi samaitātie tam tic. Visi tic, ka Kristus nomira. Kristīgā ticība balstās uz Kristus Augšāmcelšanos. Mēs par diženu uzskatām ticēt, ka Kristus ir augšāmcēlies." [10]

"Kunga nāve," skaidro Benedikts XVI, "atklāj neizmērojamo mīlestību, ar kādu Viņš mūs mīlēja, līdz pat sevis upurēšanai par mums; bet tikai Viņa Augšāmcelšanās mums ir 'garantija', pārlicība, ka tas, ko Viņš teica, ir patiesība, kas ir nozīmīga visiem laikiem un arī mums (...). Ir svarīgi no jauna apliecināt šo mūsu ticības

pamatpatiesību, kuras vēsturiskais patiesīgums ir izsmeloši dokumentēts, pat ja mūsdienās, līdzīgi kā senāk, ir daudzi, kas dažādos veidos to apšaubā vai pat noliedz. Mazinoties ticībai uz Jēzus Augšāmcelšanos, tāpat tiek vājināta ticīgo liecība." [11]

Cilvēku ciešanas un pat nāve, ja tās nenošķir no ticības Dieva Dēlam, iegūst to patieso nozīmi. Man patīk atsaukt atmiņā šo mūsu Tēva uzrunu: "Turieties pie šīs pārdabiskās ticības, ziniet, ka mēs pārcelsim kalnus, ka mēs augšāmcelsim mirušos, ka atgriezīsim mēmajiem spēju runāt... Un paralizētā ķermenim palīdzēsīm atgūt darba spējas! To zināt, tam ticēt, būt pārliecinātam par Kunga palīdzību katrā konkrētā brīdī - tas nav fanātisms. Tā ir ticība augšāmceltajam Kristum bez kura Augšāmcelšanās *inanis est et fides vestra* (1 Kor 15, 14), jūsu ticība ir

veltīga."[12] Jo "Krusta teoloģija nav teorija; tā ir kristiešu dzīves realitāte (...). Kristietība nav ērts ceļš; tā drīzāk ir nogurdinoša kāpšana kalnā, bet to izgaismo Kristus gaisma un milzu cerība, kas nāk no Viņa (...). Tikai šādā veidā - caur ciešanu pieredzi mēs iepazīstam dzīvi tās dziļumā, tās skaistumā, lielā cerībā, ko dod Krustā sistais un augšāmcēlies Kristus."[13]

Tādējādi ticīgais, kurš brīvprātīgi savienojas ar Jēzu Kristu Viņa Lieldienu noslēpumā, piedalās arī Kristus misijā un līdzdarbojas ar Viņu, lai novestu līdz galam - arī materiālajā pasaulē - Kunga uzvaru pār velnu, grēku un nāvi.

"Kristietības lielās revolūcijas būtība ir sāpju pārveidošana par auglīgām ciešanām; sliktā pārvēršana par kaut ko labu... Ar to mēs esam atņēmuši velnam šo ieroci...; un ar to iekarosim mūžību."[14]

Šīs mācības gaisma, ja tā izgaismos katru mūsu dienu, palīdzēs dziļi izdzīvot Lieldienas, ciešā vienotībā ar Kungu. Ieklausim mūsu ikdienas atbildē Kungam padomu, ko Sv. Hosemarija deva kādā reizē, kad viņam jautāja, kā padarīt tuvākas mūsu attiecības ar Jēzu Lielās Nedēļas laikā: "Lasi Kunga Ciešanu aprakstu un meditējiet to, kļūstot par kādu no dalībniekiem. Iztēlojies - un tu vari darīt to pilnīgi droši, jo Sv. Pāvils uz to aicina, - ka tas notiek tagad, nevis pirms diviem tūkstošiem gadu: *Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula* (Ebr 13, 8). Jēzus Kristus vakar un šodien, un mūžīgi tas pats. Lai redzētu, kas notiek, tu vari iztēloties sevi starp mācekļiem, starp mūsu Kunga draugiem un pat starp ienaidniekiem. Reaģē ar visu sirdi un prātu, tā, kā tu reaģētu, redzot izturēšanos pret Viņu. Šādā veidā tu labi izdzīvosi Lielo Nedēļu." [15] No sevis piebīdīšu: apņemieties neatstāt

Viņu vienu; lai to sasniegtu, lūdziet,
lai Marija jums palīdz.

Marta beigās, atsaucoties vietējās
diecēzes bīskapa uzaicinājumam,
veicu ceļojumu uz Bilbao, lai nolasītu
lekciju kongresā par katoļu
piedalīšanos sabiedriskajā dzīvē.
Izmantoju šo ceļojumu arī kā iespēju,
lai dotos uz Pamplonu un Saragosu.
Saragosā lūdzos Pilāras Dievmātes
priekšā, ar kuras aizgādību bija
cieši saistīti Spānijas evaņģelizācijas
pirmsākumi. Atminoties tos ilgos
laika sprīžus, ko Sv.Hosemarija
pavadīja lūgšanā šajā Saragosas
bazilikā, es kopā ar jums visiem
lūdzu mūsu Māti par Pāvestu un viņa
nodomiem, par universālo Baznīcu
un par šo "daļiņu" no Baznīcas, Dieva
Darbu.

Turpināsim vērsties pie Kunga, esot
cieši vienoti lūgšanā. Nākamās
nedēļas mums piedāvā tam daudz
iespēju. 16.aprīlī ir Pāvesta

dzimšanas diena un 19.aprīlī ir
ceturtā gadadiena, kopš viņa
izvēlēšanas Pētera Krēslam: divi ļoti
piemēroti datumu, lai vienotos
lūgšanā par viņu un viņa nodomiem.
Tūlīt pēc tam, 20.aprīlī, apritēs
piecpadsmit gadi, kopš manis
iecelšanas par Opus Dei Prelātu.
Lūdzieties par mani, man tas ir
nepieciešams. 23.aprīlī mēs svinam
mūsu Tēva Iesvētību un Pirmās
Komūnijas gadskārtu. Un mēneša
beigās, 29.datumā, mēs svinēsīm Sv.
Katrīnas no Sjēnas liturģiskos
svētkus, kura ļoti mīlēja Baznīcu un
aizstāvēja Romas Pāvestu, kā arī ir
Darba aizbildne sabiedriskās domas
apustulātā. Jau tagad esmu prieka
pilns, domājot par tām lūgšanām, kas
šajās gadadienās pacelsies pret
Debesīm.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. aprīlī.

1. Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 95.

2. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 29-X-2008.

3. Sv. Hosemarija, *Krustaceļš*, XI stacija.

4. Jņ 3, 16-17.

5. Rom 5, 5.

6. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 29-X-2008.

7. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 762.

8. Sal. Flp2, 5-11.

9. 1 Kor 15, 14;17.

10. Sv. Augustīns, *Psalmu komentārs*, 120, 6 (CCL 40. 1791).

11. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 26-III-2008.

12. Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 30-III-1964.

13. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 5-XI-2008.

14. Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 887.

15. Sv. Hosemarija, Piezīmes no tērzēšanas, 16-IV-1973.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-aprilis-2009/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-aprilis-2009/) (5.08.2025)